

Capitolul 1

În vizuina iepurelui

Alice și sora ei mai mare ședeau pe iarbă. Sora ei citea o carte, dar Alice nu avea nimic de citit. Mai aruncă o privire în cartea surorii ei; nu avea nicio poză.

„La ce-o fi bună o carte fără poze?“, se întrebă ea.

Era o zi fierbinte, iar Alice nu-și găsea nimic de făcut. „Mi-e așa de somn“, își zise în sinea ei. „Să culeg niște flori sau o fi prea cald pentru asta?“

Văzu o frunză căzând dintr-un copac, dar era prea somno-roasă ca să se uite după ea.

Chiar atunci, un iepure alb trecu în goană pe lângă ea. Asemenea lucruri nu se întâmplă chiar în fiecare zi, dar pe Alice nu o surprinse prea tare. Nu se miră nici când îl auzi pe iepure zicând:

– Vai de mine, o să întârzii!

Rămase însă surprinsă când iepurele scoase din buzunar un ceas și se uită la el.

„Un iepure cu buzunare!?!“, se întrebă Alice. „Și cu ceas?“

Sări în picioare și o luă la fugă după Iepurele Alb, chiar la timp ca să-l vadă dispărând într-o ditamai vizuina. Alice intră după el, fără să se întrebe cum avea să iasă de acolo.

Vizuina ducea departe sub pământ, când deodată... Alice alunecă... și căzu... și căzu...

Nu era o prăbușire bruscă. Avu vreme chiar să privească în jur și să se întrebe: „Și acum ce-o să se mai întâmple cu mine?“. Privi în jos, dar nu se zărea nicio lumină.

Chapter 1

Down the rabbit hole

Alice and her elder sister were sitting on the grass. Her sister was reading a book, but Alice had nothing to read. She looked at her sister's book again. There were no pictures in it.

"What good is a book without pictures?" she wondered.

It was a very hot day, and Alice wondered what to do. "I'm so sleepy", she said to herself. "Shall I look for some flowers, or is it too hot?"

She saw a leaf falling from a tree, but she was too sleepy to look at it.

Just then, a white rabbit ran by, very near to her. That does not happen every day, but Alice did not wonder about it. She did not wonder very much even when the rabbit said to itself, "Oh! Oh! I shall be too late!"

But she did wonder when the rabbit took a watch out of its pocket and looked at it.

"A rabbit with a pocket?" Alice asked herself. "And a watch in it?"

She jumped up and ran after the White Rabbit. She was just in time to see him go down a big rabbit hole. Alice went into the hole too without even stopping to wonder how she could get out again.

The rabbit hole went along just under the ground, and then... Alice was falling... down... down ... down.

She was not falling quickly. She had plenty of time to look about her and wonder "What's going to happen next?" She looked down, but there was no light there.

Uitându-se la pereții vizuinei, constată cu uimire că erau căpușiți cu rafturi de cărți și șiruri de borcane.

Și cădea, și cădea, și cădea...

– Vai, spuse ea, ce mult durează! N-o să-mi mai fie niciodată frică să nu cad. Mă întreb unde dă vizuina asta.

Și căzu, și căzu, și căzu. „Oare Dinah o să se întrebe diseară pe unde umblu?“, își zise Alice (Dinah era pisica ei). „Or să-și aducă aminte să-i dea și ei laptele la ora ceaiului? Of, Dinah! De ce nu ești aici cu mine? Pe aici nu-s șoareci, dar s-ar putea să fie niscaiva lilieci. Oare pisicile mănâncă lilieci?“

Pe Alice o prindea somnul. „Pisicile mănâncă lilieci?“, se tot întreba. „Pisicile mănâncă lilieci?“. Câteodată mai greșea: „Liliecii mănâncă pisici?“

BUF! TROSC! Alice ateriză pe ceva nu prea tare.

Nu era câtuși de puțin rănită și sări repede în picioare, chiar la timp ca să-l zărească pe Iepurele Alb undeva, în depărtare.

„Fugi!“, își spuse Alice și o luă la goană după el.

– Vai de urechile mele! îl auzi spunând. Ce târziu s-a făcut! Apoi ieși repede printr-o deschizătură aflată pe o latură a vizuinii.

Alice o luă pe urmele lui. Se pomeni într-o încăpere lungă, iar pe Iepurele Alb – ia-l de unde nu-i!

Pe fiecare parte a încăperii erau uși, dar nu putu deschide niciuna dintre ele, nici nu mai găsi gura vizuinii.

„Ce mă fac?“, își zise ea. Apoi văzu o măsuță. Era în întregime din sticlă și pe ea se găsea o cheiță de aur. „O fi de la vreo ușă?“, se întreabă Alice. Le încercă pe toate, dar cheia era prea mică pentru ele. „Trebuie să fie de la ceva“, se gândi ea.

Atunci zări o ușă mică de tot, pitită lângă una din cele mari. Cheița i se potrivea. Alice se culcă pe jos ca să poată privi și văzu o grădină minunată.

Then she looked at the sides of the hole and she was surprised to see that they were filled with cupboards and bookshelves.

Down, down, down. "Oh!" she said, "it's a long way. I shall never be afraid of falling again. I wonder where the hole will come out."

Down, down, down. "Will Dinah wonder where am I tonight?" Alice asked herself. (Dinah was Alice's cat.) "Will they remember her milk at tea time? Oh, Dinah! Why aren't you here with me? There are no mice here, but there may be some bats. Do cats eat bats, I wonder?" Alice was beginning to get sleepy. "Do cats eat bats?" she asked herself. "Do cats eat bats?" And sometimes she asked, "Do bats eat cats?"

THUMP! BUMP! Alice came down on something that was not very hard.

She was not a bit hurt, and she jumped up on to her feet in a moment, just in time to see the White Rabbit, far away along the rabbit hole.

"Run!" Alice told herself, and she ran very quickly after the White Rabbit.

"Oh, my ears!" she heard him say. "How late it's getting!" Then he went quickly through an opening at the side of the rabbit hole.

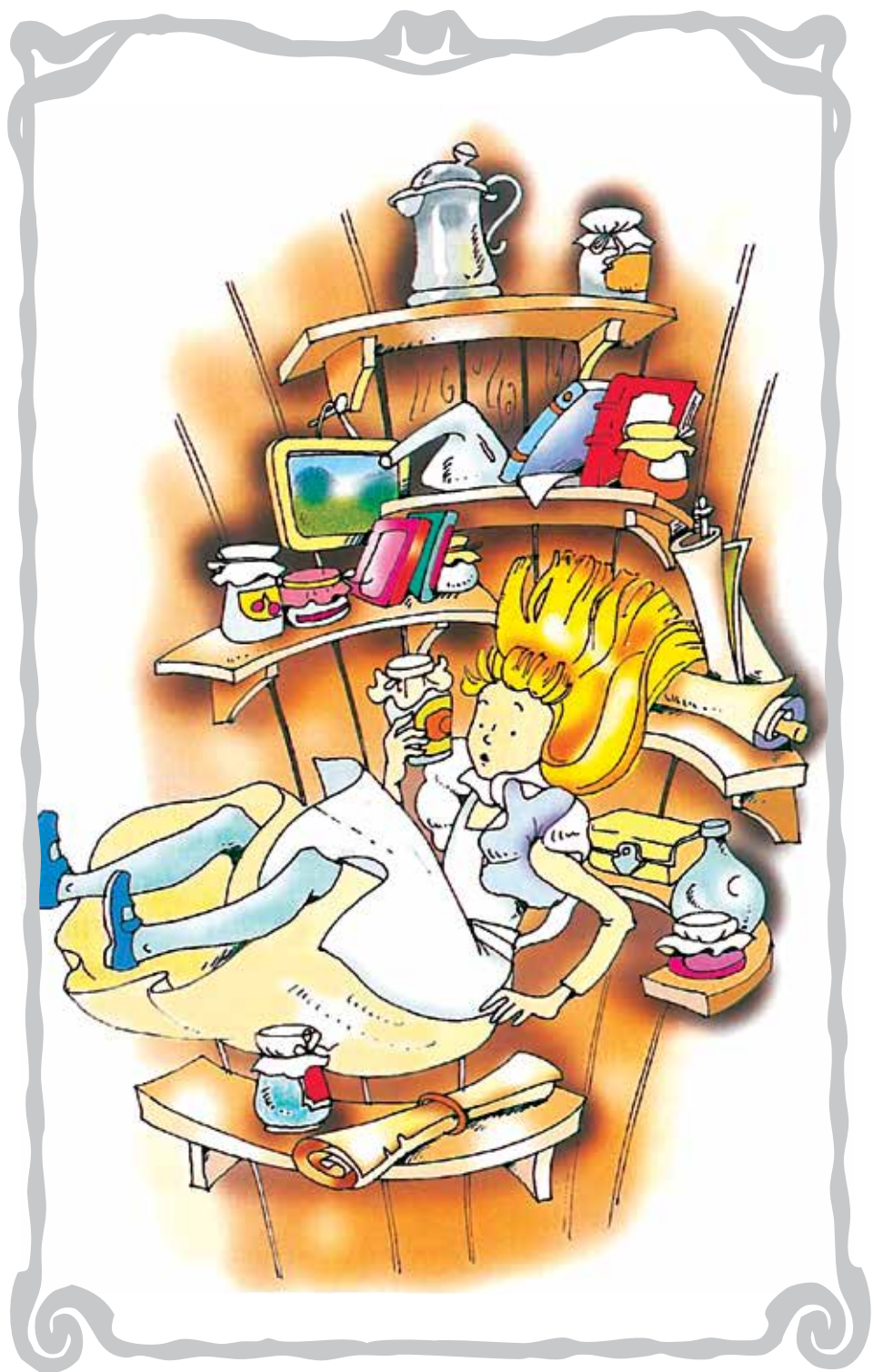
Alice ran through the opening. She was in a long hall, and she could not see the White Rabbit.

There were doors all around the hall, but she could not open any of them, and moreover she could not find the opening from the rabbit hole.

"What can I do?" she wondered. Then she saw a little table. It was a glass table, and there was a very small golden key on it. "Will it open one of the doors?" she wondered. She went to all the doors, but the key was much too small to open any of them. "It must open something", she told herself.

Then she saw a very little door, hidden near one of the big doors. The little key opened it. Alice put her head down and looked through it into a very beautiful garden.





Era plină de flori și fântâni răcoroase și voia și ea să se plimbe pe acolo, dar ușa era mult prea mică. Tristă, o închise la loc și puse cheia înapoi pe masă. „De ce nu pot să mă fac mai mică?“, se întrebă Alice. „Aici nu e ca acasă – toate-s fermecate – deci trebuie să te poți micșora cumva.“ Privi spre masa de sticlă. Pe ea se afla o sticluță („Asta nu era acolo mai înainte“, își spuse ea.). Citi eticheta. Pe ea scria cu litere mari: BEA-MĂ.

– O să iau doar puțin, zise Alice, puțin de tot. Apoi gustă și era bun, așa că mai bău un pic.

– Vai! Picioarele mi s-au micșorat și au ajuns foarte la îndemână, rosti ea. Acum trebuie că sunt tare mititică.

Și, într-adevăr, așa era. „Acum încap pe ușa cea mică“, își spuse. Se îndreptă spre ușiță, dar aceasta era încuiată, iar cheia rămăsese pe masă. O putea vedea prin sticlă, dar era mult prea mică să ajungă la ea. Încercă să se cațere pe unul dintre picioarele mesei, dar aluneca mereu și, curând, sfârșită de atâtea încercări neizbutite, biata fetiță se așeză pe podea și începu să plângă.

– Alice! Alice! se muștră ea. Nu se cuvine să plângi astfel. Încetează imediat! Uneori se dojenea așa, de una singură, dar de data aceasta nu-i sluji la nimic. Și suspină mai departe, până cand zări sub masă o cutiuță de sticlă.

Alice o deschise și găsi înăuntru o prăjitură. MĂNÂNCĂ-MĂ, citi pe ea.

– Ei bine, o voi mânca, spuse fetița. Dacă mă va face mai mare, voi ajunge la cheie. Iar dacă mă va face mai mică, mă voi putea strecura în grădină pe sub ușă. Și mănă prăjitura.

She could see beds of bright flowers and cool fountains and she longed to be there. But the door was much too small. Sadly she shut it again and took the key back to the table.

"Why can't I become smaller?" Alice wondered. "It's not like home here – it's more magic – so there must be away to get smaller." She looked at the glass table. There was a little bottle on it. ("That was not on the table before", Alice told herself.) She read a note on the bottle. It was in very good, big writing: "DRINK ME".

"I shall try just a little", Alice said, "a very little." She tried it, and it was very nice. She drank some more.

"Oh! My feet are much smaller and much nearer", Alice said. "I must be very small now."

She was indeed. "Now I can go through the little door", she told herself. She went to the door, but she could not open it, and the key was on the glass table. She could see it through the glass, but she was now much too small to get it. She tried to get to it up one of the glass legs, but it was much too slippery, and, having exhausted herself with trying, the poor little girl sat down and cried.

"Alice! Alice!" she said bravely. "It's no good crying like that. Stop it at once!" She sometimes spoke to herself like that, but it did not help her this time. She was still crying when she saw a little glass box under the table.

Alice opened the box. There was a very small cake in it. "EAT ME", she read.

"Yes, I shall eat it", Alice said. "If I grow bigger after that, I can get the key. If I grow smaller, I can get under the door into the garden." So she ate the cake.

Capitolul 2

Balta de lacrimi

Alice începu deodată să crească.

— Ce repede cresc! se minună ea. Apoi strigă: Au!,
căci se lovise cu capul de tavan.

„Trebuie cu orice preț să ajung în grădină“, se gândi ea. „Sala este acum mult prea mică pentru mine“.

Luând cheița de aur, se repezi spre ușă. Dar, firește, nici vorbă să poată trece. De-abia dacă putea privi dincolo cu un singur ochi.

Biata Alice! Se așeză jos și se puse din nou pe plâns. Fiind atât de mare, lacrimile pe care le vărsa erau și ele mari, astfel încât formară o baltă.

— Încetează imediat! rosti ea. Acum ești domnișoară mare (era într-adevăr mare!) și nu se cade să te mai smiorcăi! Dar nu-și putea stăvili lacrimile, iar balta creștea întruna.

După un timp, auzi tropăitul unor lăbuțe care se apropiau, apoi îl văzu pe Iepurele Alb. Era gătit de sărbătoare și ținea o pereche de mănuși albe într-o mână și un evantai în cealaltă. Mergea foarte grăbit, bombănind.

— Vai, Ducesa, Ducesa! îl auzi Alice spunând. Ce se va supăra că am întârziat!

Voind să-i ceară o mână de ajutor, fetița rosti cu tonul cel mai politicos:

— Nu vă supărați...

Chapter 2

The pool of tears

At once Alice grew bigger. “How quickly I’m growing!” she said. And then, “Oh!” she cried, as her head hit the ceiling.

“I must go into that garden”, she thought. “This hall is too small for me now.”

She took the little golden key and went quickly to the garden door. She was much too big to go through it. The best she could do was to peep into the garden with one eye.

Poor Alice! She sat down and began to cry again.

Because she was so big, the tears that fell from her eyes were very big too. They made a big pool.

“Stop crying!” Alice told herself. “You’re a big girl” (and she was big – very big!) “and you mustn’t cry.” But she couldn’t stop the big tears, and soon there was a pool of tears all round her.

After a time, she heard little feet running towards her, and then she saw the White Rabbit coming back.

He was splendidly dressed, and he had two very clean white gloves in one hand and a fan in his other hand. He came trotting in a great hurry, muttering to himself.

“Oh, the Duchess, the Duchess!” Alice heard him saying. “How angry she’ll be because I’m late!”

Alice wanted to ask him for help.

She tried to speak in her nicest way as she said, “Please”.